

JARO JE TADY (fejeton)

Když zima právě končí začínala, měl jsem strach: ty dlouhé měsíce nevýrazných dnů! To mátožné světlo nahoře a kaluživý čas dole! Té nudné špíny samoobsluh se všední stravou! A té řádní politiky bez dobrých zpráv a bez peněz! Ale přešlo to nakonec ještě snesitelně: slušně mrzlo a sněhu bylo dost. Ustupujíc, mává nám zima ještě svou širokou chřipkou a není ze svého pádu nijak zkrouhnutá. Ví co my starší: nepotrvá ani tak dlouho, a propadneme jí zas.

Jaro zatím vykládá své pěkné slunečné dny, ty vřehní, pod nimiž ale má ještě forotu škaredých, které se také musejí spotřebovat, co by s nimi dělalo! Opravdu pěkně bude až tak v květnu, nepřijde-li studený máj; to by pak léto začínalo koncem srpna, známe to. Nemají ony letos být někdy zjara napodzim volby? Abych na ně pak nezapomněl! Také si dávno umínuju, že se zúčastním jarního nebo spíš aspoň podzimního zasedání parlamentu, kdy já tam naposledy byl? To bylo roku 1947, bylo to vzrušující, ale zajímavé pak taky bylo číst druhý den noviny všech politických stran. Ani jedny nelíčily jednání tak, jak jsem je předtím slyšel a viděl. Nejlepší je psát si všechno sám.

Prvním kvítkem letošního jara je sjezd komunistické strany, jediné u nás, která se má k životu. Dá se od té časové shody něco čekat? Proč. Krom lidí, kteří temperamentně vyvozují obdoby z vývoje v Sovětském svazu, nečekáme nic skoro nic, přesněji řečeno, skoro nečekáme vůbec nic. Sám o tom téměř nemám myšlenek a ani bych k tomu neměl ze zdejší povinnosti co říct, kdyby mi šťastně nenapevďeli dva stráci na ulici. "Nezmění se nic," pravil první, a druhý: "Budme rádi. Tihletí už mají nahrabáno, noví by museli hrabat úplně od začátku." Vtipný postřeh! Vždyť kde by se najednou vzali nahoře nezištní a ideoví lidé, když jsou už dole pořád vyřazováni?

Odpevědbost je nemilá stránka milého života. Zas mám skácel jednu z jabloní, což zavinil ten, kdo je kdysi posadil tak nahuťo. Už několik jar vidím, že mě to nemine, odkládám to, ale dál to nejde. Obcháším dnes ten strom ze všech stran a vysvětluju mu to. Strom však spí. Jdu strčit sekuru do vody: než topírko trochu nabobtná, prohlížím ostatní stromy, čeho se na nich bude třeba dopustit. Od kterých čekám letos plody, nemusejí se mě bát. Jdu povědět pile, že budeme něco dělat. Pila je zamrzlá a visí na křebíku tupě. Bystřím ji pilníkem, ten však nechce zabrat, říká, že brousil už loni. "Brousils jednou, blbče," pravím mu a házím ho na regál, kde nech knípe do dalšího sjezdu. Vyvádím pilu na slunko, ať okřeje aspoň.

Jdu za štaflema visícíma na skobě, svlékám je a rostahuju, ony se diví: "Co, co, co se děje? Ne!" Od podzimu, kdy jsme spolu česali, odpočívají. "Je jaro, šup, nový život začíná," odpovídám a beru je na rameno docela čerstvě; podle toho, jak vládnou štaflema, měřím vždycky svou kondici, je dobrá. Savím je k jabloni, ta spí, dělá dobře. Nad kvítkem talovínu malátně bloumá včela: bludná včela... V blízkosti čela... vůkol mladé žitko vlálo... A už se budí i Josef Václav Sládek, hledí na pilu a sekuru v mých rukou, tak mu pravím: "Nedá se nic dělat, maestro, jinak já jsem ovšem pořád příznivec starých stromů pro choré ptáčky v šerém kraji." Naposledy obcháším jabloni a měřím myšlenkou celý prostor. Stoupám s pilou na štafle. Ocítám se bad zdi, vidím přes ni do doliny. Co by se stalo, napadá mi, kdybych se vydal od vsi ke vsi a ptal se dnešních takzvaných zemědělců, od předsedů po mechanizátory, co jim říká kraj. Zda ho vidí a jak ho cítí. Mají-li nad svými činy otázky. Dovedou-li taky dát něčemu milost.

Jednou, možná ještě letos, to udělám. Možná bych však daleko nedošel. Ani bych "neobešel polí pět", řečeno s Klímou Ladislavem, a už by mě zregulovali. A k čemu mi výsledek, který nemůžu zveřejnit? Pak vuhlédnu nahoru k nebi a zdá se mi, že také vzdušný obal je vlastně velice slabý.

Když nasazuju pilu, v první chvíli omylem myslím na to, aby odřezaná haluz nesloupila z kmene kus kůry...! Ale brzy řežu jablon jak dřevo, shora dolů. Dole každou větev hned rozdělím sekýrkou na drobnější vřazy, říkáje si pořád: teď ještě by to šlo zarazit, strom by se zahojil. Pořád to vypadá jako taková radikální péstba. Až na jednou je tu mrzák, jehož dorážím jak pachatel, který v šíleném skratu začal zabíjet a už nemůže ani nesmí slitovat se. Dřevo zůstává na řezu hladce suché, štáva ještě nevyšla z kořenů. Sýkory prolétající kolem jsou zmateny. "Tak," pravím milým jablůčkám, "tak vás prý nechtěl ani doktor Fořt! Já bych vás chtěl."

V noci jsou hvězdy a půlměsíc. Od oje Velkého vozu protahuju přímkou k obzoru, kde má být, asi je, Halleyova kometa. Musel bych od sovětského teleskopu vyvrtat novou díрку a přemístit mušku níž. Lidé říkají, že ve skutečnosti není ten průzkum komety na nic dobrý. Ale co když příště půjde její vypočítaná dráha přímo na nás? Třeba jí pak budeme už umět poslat něco naproti a změnit její úmysly. Mně by se potom líbilo, to by se mi moc líbilo, kdyby se dala seřídít tak - ale abychom to uzáli jenom my -, aby se přiblížila k Zemi ze správné strany, a bum.

Ráno se první jdu podívat na místo svého včerejšího čiru. Celému prostoru, okolním stromům i lidskému mému oku prospěl. Za teplého dopoledne však pařaz jabloně znavl náznakem první slabé mizy. Jabloni se něco zdá. Až si však bude chtít protřít oči. to bude, Pane, probuzení!

(Březen 1986)

LuV

+++

"Hle, přicházejí dny, je výrok Hospodinův, kdy uzavřu s domem izraelským i s domem judským novou smlouvu. Ne takovou smlouvu, jakou jsem uzavřel s jejich otci v den, kdy jsem je uchoopil za ruku, abych je vyvedl z egyptské země. Oni mou smlouvu porušili, ale já jsem zůstal jejich manželem, je výrok Hospodinův. Toto je smlouva, kterou uzavřu s domem izraelským po oněch dnech, je výrok Hospodinův: Svůj zákon jim dám do nitra, vepíší jim jej do srdce. Budu jim Bohem a oni budou mým lidem. Už nebudeme učit každý svého bližního a každý svého bratra: "Poznávejte Hospodina!" Všichni mě budou znát, od nejmenšího do největšího z nich, je výrok Hospodinův. Odpustím jim i jejich nepravost a jejich hřích už nebudu připomínat."

Toto praví Hospodin,

který dává slunce za světlo ve dne,
měsíc a hvězdy za světlo v noci podle svých ustanovení,
který vzdoukává moře, takže jeho vlny hučí,
jehož jméno je Hospodin zástupů:

"Jestliže přestanou tato ustanovení přede mnou platit,
je výrok Hospodinův,
také potomstvo Izraele přestane být přede mnou národem
po všechny dny."

Toto praví Hospodin:

"Jestliže budou změřena nebesa nahoře
a prozkoumány základy země dole,
i já zavrhnou všechno potomstvo Izraele
kvůli všemu, čeho se dopustili, je výrok Hospodinův."

"Hle, přicházejí dny, je výrok Hospodinův, kdy toto město

bude o p ě t vystěvěno pro Hospodina, od y ě ě Chananeelu a ě k brěně Něroěně. Odtud vyjde měřěcě ěněra p ě mo k pahorku Garěbu a stoěcě se do Goje. Celě dolina s ětvěmi těly a popelem z obětě i v ěechna lada a ě k śvalu Kidronskěmu, a ě k rohu brěny Koěskě na v ěchodě, to v ě ě bude svatě pro Hospodina. U ě nikdy to nebude vyvrěceno ani zbo ěeno."

JEREMJĚŠ 31, 31-40

Tato Jeremjěšově řeě je proslovena krětce p ěed koncem desetiletěho panověně Sědkijě ě ě. Je proslovena krětce p ěedtěm, ně ě Jeruzalěm oble ěen Babylonany, ně ě Jeruzalěm dobyt a chrěm srovněn se země.

Jměno krěle Sědkijě ě ě znamenalo "Spravedlivě je Hospodin", ale krěl nemohl naplnit p ěi svěm kralověněi to, co jeho jměno slibovalo, proto ěe sěm byl desazen Babylonany, a v ě ě se odehrěvalo v době, kterou m ě ěme spoleěně s Jeremjě ě ěm charakterizovat jako "dobu zavr ěeně Izraele". Mezi krělem Sědkijě ě ěm a Jeremjě ě ěm byl mnohem lep ěě vztah ně ě mezi d ěivěj ě ěm krělem Jojakimem a prorokem. Jeremjě ě ěl v ět ěě velnost pohybu, jěstou ochranu a z ěejmě i jěstě sympatie ke krěli, kterě brěně Jeremjě ě ě i proti vlastněm velmo ěm. Jeremjě ě ě ě v jednom svěm proroětvěi řěkě, ěe v ěichni padnou do rukou Babylonan ě a krěl bude ve ěejně popraven. Jeremjě ě ě, p ěes svě sympatie, nem ě ě brět svě proroětvěi zpět, jak jsme u ě viděli na p ěpěadu k ěivěho proroka Chananejě ě a vě, ěe to nejhor ěě Izrael teprve ěekě.

Nyně se m ě ěte ptět: A proě tento odděl zaěěně slovy: "Hle, p ěichězějě dny, kdy uzav ěu s domem izraelskěm a s domem judskěm novou smlouvu"? K odpovědi se dostanu ve v ěkladu oddělu. Jeremjě ě ě nejprve p ěipoměně smlouvu, kterě byla uzav ěena mezi Bohem a Izraelem p ěost ěednictvěm Moj ěěě ě ě. Zěkladněm zěkonem těto smlouvy bylo Desětěro. Celě Zěkon s historiěi i v ěkladem byl zachycen v p ěti knihěch Moj ěěěověch, kterě byly ulo ěeny v chrěmu a s kterěm byli lidě seznamověněi p ěi bohoslu ěběch kně ě ěměi a děle uěitěli, pozěějěi zěkoněky s farizejěi; a samoz ěejmě proroky.

Souěasny vztah Boha a Izraele Jeremjě ě ě charakterizuje jako vztah mezi v ěrhěm měan ěelem a nev ěrbou, cizolo ěner ěenou. Tento obraz zde p ěimě ě uvěděi, ale u ěil ho Jeremjě ě ě jě ě několikrět ě ěive. Nyně p ěedklědě lidu Jeremjě ě ě novou smlouvu. Tato nově smlouva neru ěěi zavr ěeně Izraele, ale platěi i uprost ěed něho a hlavně do budoucna. Zněi: "Bud ěu jim Bohem a oni budou m ěm lidem. Odsutěm jim nepravost a jejich h ě ěch u ě nebudu p ěipoměnat." Tato smlouva bude vepsěna do srdce ka ěděho Izraelce.

Slovo "srdce" m ělo pro Izrael mnohem v ět ěě v ěznam ně ě pro něs. Bylo nejen sědlem lěsky a citu, ale i sědlem pozněněi, rozhodnutěi, v ěle a v ěchovy.

P ěevratně na těto smlouvě je to, ěe bude platit, i kdy ě nebude stět chrěm, kde jim byl pravidelně p ěeděitěn Zěkon Moj ěěě ě ěv. Nyně si ka ěděy, kdo tomuto slovu naslouchě, odnese tuto smlouvu v srdci do zajetěi, odkud se s ně jednou vrětě zpětky, aby znovu vystě ěavěl Jeruzalěm a chrěm a byl Bohu p ěev ěm a poslu ěněm slu ěebněkem. Ale Hospodin i varuje! "Jestli ěe p ěestanou tato ustanoveněi p ěede měnou platit, takě potomstvo Izraele nebude p ěede měnou po v ěechny dny..."

Touto novou smlouvou Jeremjě ě ě ukazuje mnohem v ěc do budoucna ně ě jen do doby po babilonskěa zajetěi.

Je ětě aby bylo jasno, tato nově smlouva není jen nějakě něternost nebo něbo ěensklě cit, jak by se mohli dom ě ělet leěkterěi něbo ěensklě zalo ěeněi lidě. Je to "zěkon svobody", "Hospodin ěv zěkon", kterě m ě ělověk v srdci, ale navenek se p ějevuje lěskou k blě ěněm, hleděněm pravdy a usilověněm o spravedlivě řěd v lidskěch zěle ěitostech, zastěvěněm se chuděch, vdov a sirotk ě.

Novou smlouvu pak definitivně ustanovil Je ěěě ě, kterě ji z Izraele roz ěěřil pro v ěechny lidi a tedy i pro něs.

Modlitba:

Děkujeme Ti za Tvůj lid, za bratry a sestry a prosíme Tě, dej nám sílu, abychom dokázali být bližními těm, kteří nás potřebují. Prosíme tě za vězněné, pronásledované pro pravdu a spravedlnost, za nemocné, trpící, umírající, lidi opuštěné, ale i za mocné a násilníky. Prosíme Tě za Tvůj Pokoj, Tvou Lásku a Tvou spravedlnost

Amen

Maš

==

+++

==

BOHDAN PIVOŇKA Jiřímu Šimsovi

Svratouch 26.2.86

Milý Jirko,

pozdrav Ti tentokrát předáváme prostřednictvím služby našich spojů, jednak proto, že nejsme v Brně a jednak víme, že nejsou návštěvy. Vzpomínáme na naše minulé setkání už v Černovicích a doufáme, že se od té doby ~~dušy~~ dost zlepšilo.

Vím, že je to pro Tebe těžká zkušenost, pro mladého muže v rozlodu být takhle "držen zkrátka", ale asi se nedá nic jiného dělat. Zkus si přibrat všechny možnosti života, všechny podoby - a všude není něco v pořádku. V Jirchářích chybí vhodné prostředí ke studiu, fakulta je neosobní institucí bez většího zájmu o studenty a bez "osobností", v práci by tě to příliš nebavilo atd. Takže zbývá domov, kam bys teď asi rád, ale kde dřív byly také problémy. Ty problémy se jistě dají společně vyřešit, když všichni přispějete svým dílem. Ty by ses měl v první řadě dostat do takové formy, abys měl vyhlídku na to, že Tě pustí domů, buď na neděli, nebo i na delší dobu.

Sanozřejmě nepochybuji o Tvé formě, myslím tím Tvé duševní i tělesné schopnosti. Máš jich spíš víc než mín - a tím asi vybojuješ z řady (což není vědecky výhodné). Co dát si takovou užitečnou "kázeň"? Tot slovo nepříliš populární, zvláště pro kypící mládež, která by šla hned všechny zdi a překážky bourat. Nicméně se ukazuje, též v Písmu, že určitá kázeň, do níž člověk sám sebe staví, je velice užitečná, daleko užitečnější než ta, která je vynucená a povinná. Čili: mám dojem, že bys měl sám sebe trochu držet pod pokličkou, omezovat své chuti po sebeprosazení a zkusit vzít sám sebe do kázně. A ukázat doktorům, kteří to s Tebou myslí dobře, jenže nemají dost možností, jak prokázat věrohodnost tohoto postupu, že nad nemocí dokážeš vítězit i sám, tím, když se vezmeš do kázně, vědomě omezíš svou nespokojenost, projevy nevole, nesouhlasu, odporu, budeš víc "poslušný", ale ne tak jako němé hovádko, ale jako silný mladý muž, který vědomě dokáže svou vůli ovládat. Koneckonců můžeš i léky vzít a brát tak, jak to chtějí, s pocitem či jistotou, že si to můžeš dovolit, že i to patří k té kázni, o níž zde byla právě řeč. Zdánilivá slabost je naopak silou, jak je to i v Bibli (třeba "nastavení druhé líce").

To je totiž cesta, podle mého názoru, jak nejen vyhovět nějakým stanoveným pravidlům a normám, ale jak sám vítězit nad pokušením nemoci, která Tě sužuje.

Doufám, že bereš tyto řádky tak, jak byly napsány a míněny, t.zn. upřímně, ve snaze pochopit Tvou situaci, přiblížit se jí a pokusit se říct slovo, které má smysl. Nechci Tě do ničeho navážet, k něčemu navádět, spíš jenom předložit možnost, jak se co nejdřív dostat zase zpět do běžného života, mezi ostatní lidi, mezi přátele a lidi milé. Tak to aspoň vidím já, nedělám si nárok na pravdu v každý okamžik, to není právo žádného člověka. Možná, že se mýlím; pokud sám, co z toho, o čem byla řeč, můžeš použít. Byli bychom všichni rádi, kdybys zase mohl být mezi námi. Teď to myslím na svou

rodinu, Janu, Petra, Magdalenu i Jendu, kteří všichni na Tebe vzpo-
mínají, myslí a přejí Ti brzké uzdravení.

Teď je tady pěkná zima, mrzne až praští, topíme, co to dá a
snažíme se dostat ze svých drobných nemocí. Když ve dne sluníčko "za-
pne", tak už to stojí zato. Ukazuje to už k jaru - a už to bude zase
lepší.

Tuhle naději máme nejen o přírodě.

Těšíme se zase nashledanou.

Za všechny svraoušské Tvůj

+++

Bohdan

B l u e s

Smutek se mi zjevil v barevných stínech blues.

A blues mi vlezlo do hlavy

ze vzduchu jsem ho polykal plnými doušky.

Ta čtverhranná představa utrpení

o které jsem se dočetl u Jaroslava Seiferta

se mi zakulatila v kouli

která letí po sněhové pláni

a balvan sněhu na mě padá

fíť se aby naplnil any o děsu

sen o běsu sněžné koule

která se vysoustruhovala ze čtverhranného utrpení

3. srpna 1981

JiŠ

+++

GRAHAM GREENE

Graham Greene was born in 1904 and educated at Berkhamsted School, where his father was headmaster. On coming down from Balliol College, Oxford, where he published a book of verse, he worked for four years as a subeditor on The Times. He established his reputation with his four novels, Stamboul Train, which he classed as an "entertainment" in order to distinguish it from more serious work. In 1935 he made a journey across Liberia, described in Journey Without Maps, and on his return was appointed film critic of the Spectator. In 1926 he had been received into the Roman Catholic Church and was commissioned to visit Mexico in 1938 and report on the religious persecution there. As a result he wrote The Lawless Roads and later The Power and the Glory.

Brighton Rock was published in 1938 and in 1940 he became literary editor of the Spectator. The next year he undertook work for the Foreign Office and was sent out to Sierra Leone in 1941-43. One of his major post-war novels, The Heart of the Matter, is set in West Africa and is considered by many to be his finest book. This one was followed by The End of the Affair, The Quiet American, and a story set in Vietnam, Our Man in Havana and A Burnt-Out Case. Many of his novels have been filmed, plus two of his short stories and The Third Man has written as a film treatment. In 1967 he published a collection of short stories under the title: May We Borrow Your Husband? His most recent publications are The Honorary Consul (1973), Lord Rochester's Monkey (1974), a biography, An Impossible Woman: The Memoirs of Dottorressa Moor of Capri (1975: edited), and The Human Factor (1978). He has also published two volumes of autobiography: A Sort of Life (1971) and Ways of Escape (1980),

Doctor Fisher of Geneva or The Bomb Party (1980).

In all Graham Greene has written some thirty novels, "entertainments", plays, children's books, travel books and collections of essays and short stories. He was made a Companion of Honour in 1966.

MaSh

+++

PROČ MLADÉ LIDI PŘITAHUJE KATOLICTVÍ ?

"A teď pouze můj názor, proč tolik mladých lidí chodí do katolického kostela. Jednak si myslím, že to není všude, existuje dost kostelů, kam chodí jen staří lidé. Ale je fakt, že katolický kostel přitahuje víc lidí než evangelický a to proto, že je to tam daleko zajímavější, stále se tam něco děje.

A v hlubším slova smyslu je to možná také proto, že mladí lidé dnes hledají určitý smysl života a katolický kostel je pro ně přístupnější, otevřenější a je tam větší svoboda. V Praze jsem kolikrát zaznamenala to, že nejenom staří lidé, ale i mladý člověk celé bohoslužby klečel, jiný po celou dobu stál nebo se stále sedí. Někdo zpívá, někdo mlčí, někdo se stále modlí. Je to v evangelickém kostele myslitelné ? Jak by se druzí dívali na dotyčného, kdyby celou dobu stál nebo seděl ? Myslím, že lidé tam třeba nejdou jen na bohoslužby, ale aby měli klid, mohli se na něco soustředit. A i ta věc, že se v tom kostele něco děje, dost přitahuje. A pak i ta věc, že katolický kostel je daleko přístupnější pro mladou rodinu, může se vjet s kočárkem dovnitř, když to dítě křičí, tak se zas tolik neděje, menší děti se mohou dívat na obrázky, na sochy. Existují vůbec evangelické kostely, kam se může s kočárkem a když dítě ruší bohoslužby, přivede to matku do takových rozpaků, že si to příště rozmyslí. To jsem dost prožívala u Škubala s Honzičkem, který byl celkem hodný, jen si trochu zakřičel, ke konci to rozjel pořádně.

A práce s mládeží ? Není mně peněkuď jasné, jak se má ta nová forma práce s mládeží projevovat. Ale v první řadě si myslím, že by se mladí lidé měli učit otevřenosti a když je diskuse, to neznamená, že se musí mluvit jen chytře, protože se každý bojí něco pronést, že by to bylo hloupé. A také nepreferovat určité lidi, kteří se něčím vyznačují, ale spíš dávat možnost pro sebeuplatnění lidí, kteří na sebe neupoutávají pozornost."

AniH

"Určité aspekty "přitažlivosti katolicismu" postihuje i paní profesorka ve svých poznámkách k "České otázce". Píše tam o II. Vatikánu jako o zásadním obrátu, který obrátil církev čelem ke světu. Pokud mluvím o kroku kupředu, který církev udělala, myslím tím hlavně ty věci, které v posledních letech vedou k tomu, že se začíná mluvit o jakési "katolické obrodě". Pan Lukáček říká, že se sice II. Vatikánem otevřely dveře, ale nikdo nevykročil. Jisté však je, že těmi dveřmi začal do církve příliv mladých lidí, nezakotvených v katolické tradici, vychovávaných ateistickou školou.

Možná, že řadu mladých lidí oslovuje katolictví jen proto, že při jejich hledání odpovědi na otázky po smyslu života, narazili právě hned na katolický kostel. Zdá se mi, že katolické kostely jsou opravdu víc na ráně a po ruce - ve městech bývají zpravidla v centru a tvoří v mnoha případech i architektonickou a historickou městskou dominantu. Zkrátka, protože nepoznali jinou formu bohoslužby než katolickou liturgii, přijímají to, s čím se setkají poprvé a co je hned napoprvé také osloví.

Píše-li Aninka o tom, že se při bohoslužbách v katolických kostelích stále něco "děje", má pravdu, ale nepostihuje důsledně tu věc, že se tam "děje" sám Kristus. Myslím tím, že si člověk víc uvědomuje pocit Boží blízkosti, že se dotýká tajemství Boží bytosti,

byť jej nemůže zcela pochopit, úplně do něj prokhnout. Možná, že by měla v evangelických bohoslužbách častěji slavit Večeře Páně.

Při bohoslužbách můžeme někdy slyšet i modernější hudbu, která spíš odpovídá naturelemu mladého člověka. Z vlastní zkušenosti mohu usuzovat, že katolická mládež se schází spíš vně ~~ok~~/sakračního prostředí, pokud se ovšem nejedná pouze o vyučování katechismu a to je, jak trefně vyložil tatínek v minulém dopise, rozdílné.

Myslím, že se tu otevírá nekonečný prostor pro nejrůznější osobní iniciativy, které vzbuzují m.j. i pocity větší sounáležitosti, účastnictví a tvorby církve jako těla Kristova. Zdá se, že v eva- evangelických kostelích je všechno tak nějak dáno, že tam nevystupuje tolik do popředí subjekt. Nechci tvrdit, že mládež nepotřebuje žádné vedení, nějakou autoritu apod. II. Vatikán však také otevřel cestu k laicizaci církve, k zdůraznění všeobecného kněžství a toto vědomí se v našich podmínkách velmi rychle ujalo. V evangelické církvi jsem poznal, že schůzky mládeže spíš organizuje farář a mnohdy také i samo naplnění těchto setkání leží z větší části na něm."

JaH

+++

Z KORESPONDENCE

Brazí !

Dnes mám volnou neděli, tím pádem i dost času na psaní. Zato o svátcích mám službu celý den. Snad mi nebude tolik smutno, když budu v práci.

Píšete, že přijede Aninka s Honzíčkem. Myslím, že se toho nemusíte bát, že to zvládne i Jirka i malý Honzík. Chtěla bych Vám napsat, že i Vy musíte věřit v Jirkovo uzdravení stejně jako věří Aninka. Nejvíce by to pomohlo Jirkovi, ta víra a jistota, že se zase brzy zapojí do normálního života. Můj tatínek byl také v Bohunicích a moc mu to pomohlo, zatímco v Jihlavě to bylo čím dál horší.

Snad Vás potěší a povzbudí moje myšlenka, že je dobré, když se Jirka může alespoň na neděli vracet mezi Vás. V Bohunicích to bude určitě lepší. Možná budou povoleny i návštěvy.

Také dost posiluje nervy med a vlašské ořechy. Já tomu prostě věřím, že mě právě tohle před rokem udrželo nade dnem života. Med nemám, ale ořechy bych Vám nějaké mohla obstarat, pokud byste měli zájem. Samozřejmě to nepomáhá samo a hned, ale posiluje.

Ptáte se na Věru, teď vypadá dobře. Také pomáhala u Květny, když se vynášelo.

Chtěla bych Vám všem popřát požehnané, v klidu a ve zdraví prožité velikonoční svátky.

Pozdravujte všechny, Jirku, Martina i Aninku s malým a brzy zase napiště.

S pozdravem Vlasta

P.S. Pozdrav také posílají rodiče Juránkovi.

+++

".... Miluška se opravdu l.3. vdala a opravdu se jmenuje Žáčková, ale víc nevím. Jenom to, že svatbu chtěli mermomocí utajit (dávno předem jsme Miluši říkali, že v Praze to musí prasknout během pár dní a pak je to horší než lepší) protože Karel Z. má 12-letou dcerku a měl obavy, že by mu manželka dělala potíže, aby se s ní mohl vidat. Prasklo to během týdne, když přišel na jeho adresu (manželé Žáčkoví) doporučeně oddací list z ONV a původní Žáčková (snad) nic netušíc dopis přijala a otevřela.

Na svatbě byli jenom Miluše + Karel a Viktor s Denísem co svědkové. Deníse se to líbilo."

Paš

+++